

undirskrivari av uppritin-
um sína totalu óvitan um
tey víðurskipti, sum meira
beinleiðis hava við víður-
skifti fiskimanna at gera.
T.d. veit hann als ikki nær
studningsnevndin fór at
virka. Hann veit ikki
hvørjar studningar, sum
henda nevnd ásetur. Og
hann tykist als ikki at
vita, at studningr sannli-
ga vóru til, áðrenn menn
fingu tað goða hugskot at
lata eina nevnd seta teir
ymsu studningarnar, sum
løgtingið ásetti framman
undan.

Men tað, sum verri er, er
at samb. sama flokstor-
manni finst orsökina til
vánaligu figgjarstöðuna í
landinum í teirri trygd,
sum tað hevur eydnast at
útvega fiskimonnnum. Vit
fáa at vita, at tað var
skilaleyst við teirri litlu
prishækking, útróðrar-
menn og fiskimenn við
feskfiskaskipum fingi í
1988. So má tað væl vera
eitt framstig, at prisirnir
vóru lækkaðir aftur í
1990!

Vit fáa eisini at vita, at
ein av orsøkunum fyri av-
lagða búskapin í samfe-
lagnum skal vera dag-
studningurin, sum lutvist
gevir fiskimonnnum
tryggjari inntøku víður-
skifti og lutvist eina mun-
andi hægri minstuløn,
sum to ikki er hægri enn
lægstá daglønin á landi.

Her skal sigast, at sjálv-
sagt er tørvur á broyting-
um á fiskivinnuokinum.
Vit hava eisini sett upp-
skot fram um broytingar
og onkrar av teimum eru
eisini settar í verk. Men
fyritreytin fyri at kunna
gera skilagoðar broytingar

er, at tær verða gjørdar
av monnum, sum kenna
víðurskiptini í fiskivinnu-
ni, soleiðis at tað ikki
verður undirskrivað að-
renn tað verður hugsað.

Tað er eingin ivi um, at
luttøkan hjá fiskimanna-
felagnum í ráfiska- og
studningsnevndini hevur
verið fiskimonnnum til
gagns. Hetta er gjørt við
treiskni og við at felagið
hevur kunnað undirbygt
sini sjónarmið væl og
virðiliga. Men hetta tola
verandi samgongupolitikar-
arar ikki, heldur ikki teir,
sum samb. sína stevnu-
skrá umboða ein «fiski-
mannaflokk». Hvat er so
at gera? Jú, teir sam-
tykkja at avtaka tær
nevndir, har áhugamálið hjá
fiskimonnnum eru umboð-
að. So slepst undan stríð-
num at lurta eftir fiski-
mannasjónarmiðum. Og í
staðin skulu avgerðirnar
fiskimonnnum viðvíkjandi
takast av sama «forum»,
sum er lopið framav t.d. í
ráfiskabýtinum. Jú,
sanniliga hava fiskimenn
nakað at gleða seg til.

Men sáttmálin hjá fiski-
monnum er uppsagdur og
vit vilja sjálvsagt ikki
ganga víð til, at fiskimenn
verða verið fyrri enn teir
eru.

Mótvegis arbeidarafe-
løgnum annars hevur
landsstýrið áannað, at ov
litið er lurtað eftir teim-
um. Skal ráða til at lands-
stýrið ger tað sama mót-
vegis fiskivinnuni. Takið
uppritið av borðinum og
byrjið av nýggjum, hesa
ferð saman við umboðum
fyri vinnuna.

Oli Jacobsen

P-talið!

Harra blaðstjóri.
Mikil rómur tykist standa
av tí, at vit skulu lata
bankunum P-tal okkara.

Sagt verður, at hetta er
fyri at gera skatta- og að-
ra skipan einfaldari.

Ivaleynt er tað beint.

Av — kanska ikki
ógrundaðum — ótta fyri
privatum víðurskiptum
eru tað fá, sum enn hava
latið sitt P-tal til pening-
stovrnar, bert 5 pro-
sent.

Á tingi eru Javnaðar-
flokkurin og Fólkaflokk-
urin ikki fyrri, at bankarnir
fáa P-talið. Teir hava tó
ymiskar orsøkir at vera
imóti hesum, sjálvt um
argumentini hjá báðum
flokkum ganga út uppá
tað, at «frælsi hins ein-
staka verður skert».

Javnaðarfólk hugsa
sum vera man um tað mis-
brúk, ið kann standast av
tí, at bankarnir fáa P-talið,
meðan fólkafloksfólk helst
hugsa um tær avdúkingar,
hetta hann føra við
sær.

Men felags fyrri allar
politikararnar er, at teir
spæla uppá kenslurnar hjá
«byttu fjøld».

Sune Jacobsen metir
ongan vanda vera, tí vit
hava jú eftirlit, sum
tryggjar móti misnýtslu.

Tað hevur ikki verið
min hugsan um Sune Ja-
cobsen, at hann er so
naivur, sum hann her
letst, tí eftirlit við almenn-
ar og privatar skráir hevur
í hesum sambandi ong-
an týðning. Eitt og hvørt
skrivstovufólk, sum situr
við eina teldu, kann, uttan
at nakar nýtist at fáa
nakað at vita, fara inn og
kann eina og hvørja konto
ella annað, og ein og hvør,
ið kennir ein, sum situr
við eina teldu, tað vera
sær í banka ella aðra-
staðni, kann í «venna-
vold» spyrja skalan um
teir upplýsingar um ein
ella annan persón, hann
vil hava.

At hetta verður gjørt,
man litil ivi vera um, P-tal
ella ikki P-tal!

Eisini óansæð, um
Jógvan Durhuus postuler-
ar, at tagnarskyldan
tryggjar móti misbrúki.

Jógvan á Lakjuni spælir
uppá ta vanliga ræðsluna
hjá borgaranum fyrri at
verða skrásettur, ta hann
tosar um «Big Brother»,
sum hevur eyguni eftir
okkum øllum.

Ivan Johannesen heldur
onki er at vera bangin
fyri, tí skattavaldið fær
ikki atgongd til skráir ella
kontoir í peningastovnun-
um.

Sjálvandi fær skatta-
valdið tað.

Annars tykist alt málið
verða fløktari og fløktari,
alt meir politikararnir
«greiða frá» (teimum so
likt!!!).

Júst tað, at so
«feprilskt» verður bedýr-
að, at ongin vandi er, kann
vera tekin um, at vandin
er stórir.

Men hesin vandin er
longu her. At hann verður
so nógv størri, um bankar-
nir fáa P-talini, rokni eg
neyvan við.

Skulu vit hava eitt
teldusamfelag, sum vit jú
longu hava, so má samfe-
lagið og teldur laga seg
eftir hvørjum øðrum.

Tað nýtast onki at berj-
ast móti teldunum, har
tapir ein.

Heldur enn at ræðast
teldurnar, eigur ein at
læra seg at brúka tær.

Tá kann ein stýra teim-
um.

Tá sær ein eisini,
hvussu ómetaliga hent
hetta tól er.

Nei, tann veruligi
óhugnin er, at stjórn okk-
ara við lóg hevur givið
bankunum ræðið yvir pen-
ingi okkara. So stórt ræði,
at teir kunnu taka henda
pening frá okkum, um vit
ikki gera, sum teir siga!

Júst slíka miðstýring av
samfelagnum berjast —
og doyggja tey fyrri at
sleppa av við eystan jarn-
tjaldið.

Sagt verður, at tey har
vilja hava tað, sum vit
hava tað her vestanfyri.

Ein kann eisini koma í
øskuni í eldin!!

ohé

Magni Magnussen farin

Ikki komu boðini óvæntað, men sár vóru tey kort-
ini. 33 ár verða ikki roknað fyrri nógv í dag, men
ymiskt er hvussu árin vagnast hjá hvørjum ein-
stokum. Nokur fáa nógv burtur úr, onnur so at
siga einki, sjálvt um árin eru nógv í tali. Magni
kann avgjørt teljast við í fyrsta bólkin. Hóast stutt
æviskeið, so fekk hann sær holla útbúgving. Ikki
hevur tað verið lætt hjá honum, tí hann fekk tung-
an andróður at dragast við. Viljan hevði hann
sum fáur, men uttan stuðul frá næstrafólki hevði
tað neyvan gingist so væl hjá honum.

Undarligt at sita ein regnvátan leygardag og
royna at festa nokur minningararð á blað um ein
bláðungan mann, ið farin er. Mær tykir víðhvørt,
at tað er logið og meiningsleyst, at nokur slíta so
hogan aldur, at tey dagliga biðja Várharna um at
loysa upp fyrri sær, men hvat? Tað tilkemur ikki
okkum at ráða fyrri hvør ið skal fara hídani og hvør
ikki skal fara.

Minnist einaferð vit vóru í veitslulag saman í
barndómsheimi Magna. Tá situr hann einsamall-
ur á einum kamari og spælir gittara og syngur
kendar vísur. Hetta gjørdi hann við kenslum, tí
skjøtt fyltist kamarið við gestum og lotan var
hugtakandi og stuttlig.

Roddin er tagnað, men minnið um Magna,
henda stríðsfusa unglingin, fer at líva okkara
millum.

Orð eru so fátæk, tá ið deyðin hevur verið á
gátt, men lat meg enda við hesum orðum eftir
H.A. Djurhuus:

Lívið er endaleyst,
deyðin ein blundur —
og kanska er hann
tað djúpasta undur —
ber okkum burtur
úr slavnium og koldum
á sínum sólgyltu,
glampandi oldum.

Hvíl í friði, Magni.
B.N.

Lesið um
ítrótt í

sosialinum

**Amnesty International
Føroya Deild**

er opið mánadag, mikudag og
friggjadag kl. 11.00—16.00
á Bryggjubakka.
Tlf. 158 16

